

המטאטא השבור

מוניק לאטי

התלתן המיוחד נבט
רק בחורף. אבל כדי
לראותו צריך היה
להרכיב משקפי
קסם. רק סוסים לא
היו צריכים
משקפיים. הם ראו
אותו גם כך.
והמכשפה ידעה
ששם איפה שרועים
סוסים אפשר למצוא
את התלתן בעל
חמישה העלים.

בעוד שבועיים חג המולד. כל הבוקר רכבה
המכשפה על המטאטא שלה, עברה מעל
השדות, בחיפוש אחרי תלתן בעל חמישה
עלים, הדרוש כדי להכין את השיקוי הקסום
של חג המולד.
ידידה הנאמן וואלנש, תיק היד המפורסם
שלה, ליווה אותה כל הדרך.

היא ניגשה לשולי השדה ומלמלה את נוסחת

הקסמים:
"על גבעול ול ול
כולם יעלו
בתיקי שכובים
על גבעול, ול, ול, ול".

באותו הרגע התיק פתח את פיו הענקי.
שבור-לי-כאן ושבור-לי-שם הביטו עליו בפליאה
כשהוא מרקד והתלתן קופץ לתוכו. הם היו
מופתעים וכעסו. המכשפה הגנבת הזו! הם
החליטו לשבור את המטאטא היקר שלה!

הכל תחיל נהדר. כשהתקדמה בדרך
ראתה בקתה עם ארובה ענקית ולידה
אורווה. שם גרו שני סוסים צעירים
שנקראו "שבור-לי-כאן" ו"שבור-לי-שם".

לא היה שם אף אחד אחר. המכשפה
נעצרה ונחתה ליד הבקתה.

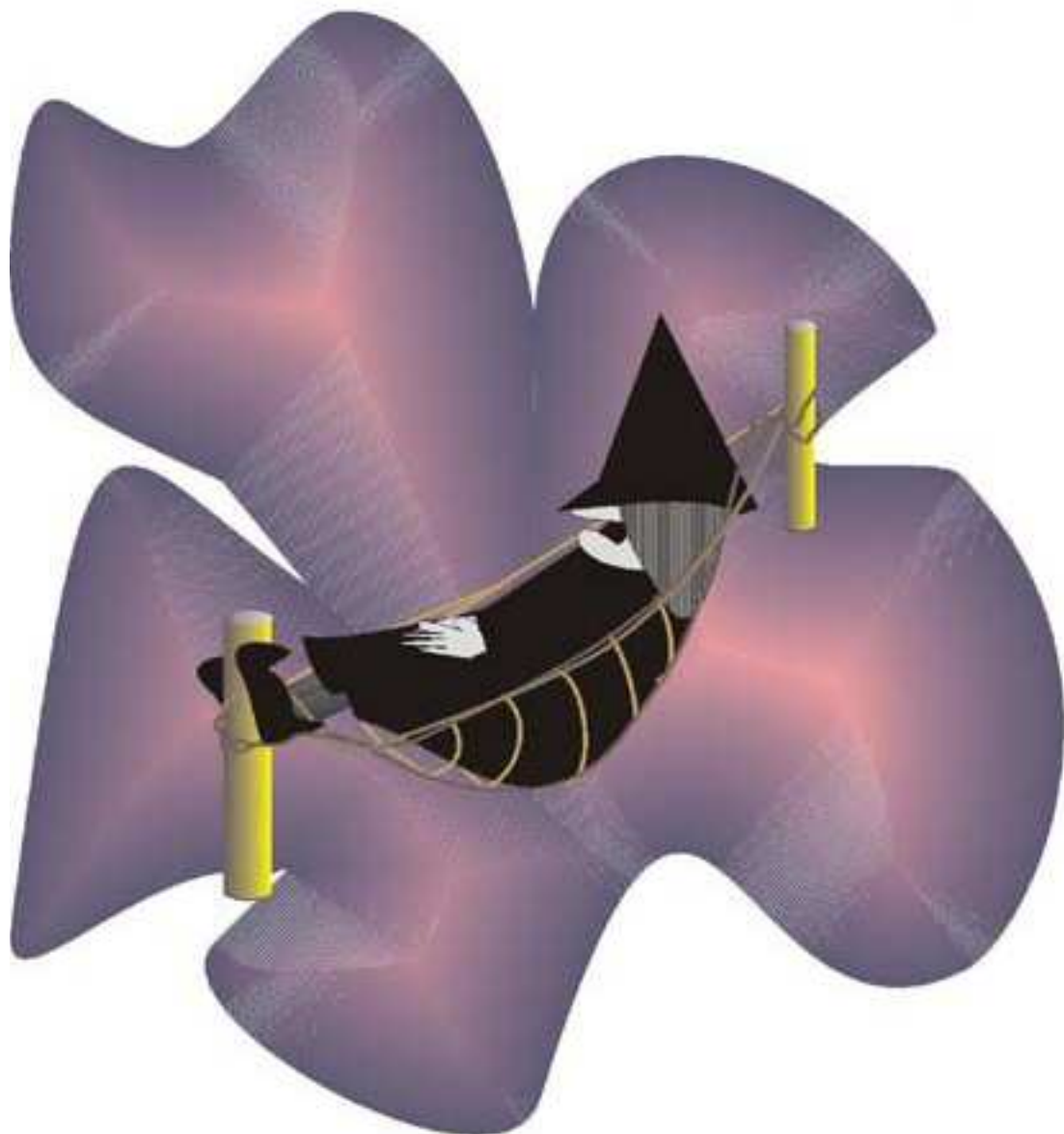

לא נותר אלא ללון כאן.
"הקש הוא גם מדי כדי לישון עליו" אמרה. היא
חשבה רגע. כן, הסוסים. תיק הפלא שלה יכול
לעשות ערסל משער הזנבות שלהם! הוא
יעשה זאת בלי להעיר אותם אפילו.

כשהתיק היה כבר מלא,
המכשפה קראה "הי
וולאנש, מספיק להיום.
אנו חוזרים."
היא לקחה את התיק
ביד והלכה לבקתה כדי
לקחת את המטאטא
שלה.

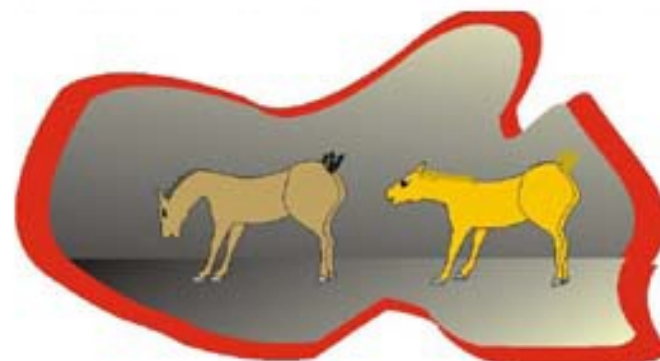
**איזה אסון! המטאטא
היה שבור!**

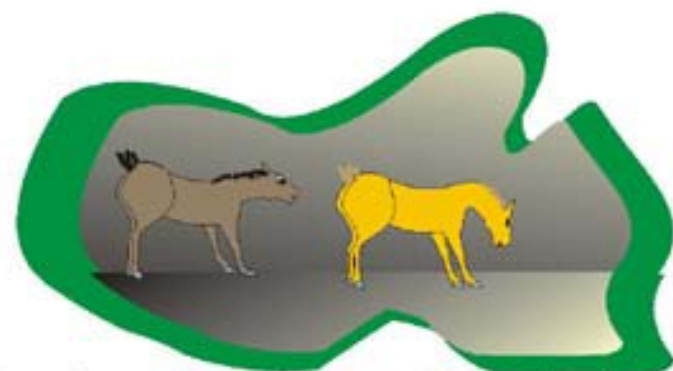

בינתיים המכשפה, שנחה בערסל, הרהרה כל הלילה – איפה להשיג מטאטא קסמים חדש?

בבוקר לשבור-לי-כאן ולשבור-לי-שם חיכתה הפתעה לא נעימה. תחילה הסוס הבהיר, שבור-לי-כאן ראה כי לשבור-לי-שם חסר זנב, אבל לא העז לומר דבר.

אחרי כך החום, שבור-לי-שם ראה את שבור-לי-כאן, הזדעזע אף הוא.

הם הביטו זה בזה. נכון, זנבות יצמחו מחדש אבל בינתיים לא יכולים להראות את עצמם. איך זה? סוס ללא זנב?

עכשיו למכשפה בא רעיון אחר,
זדוני. "הנה ארובה גדולה. ננסה
לכתוב לסנטה קלאוס.
טוב, אכתוב לו" והיא התחילה
לחשב.

פתאום בא לה רעיון. "אולי אנסה
לבנות לי שרביט קסמים?"
באותו רגע נשמע קולה החמור של
מלכת המכשפות שהגיעה משומקום
ואמרה:

**"רק הפיות הטובות יכולות
להשתמש בשרביט קסמים.
מכשפה זקוקה למטאטא!"**

אבל לשם ביטחון היא רצתה יותר מאשר מטאטא אחד. על כן פיזרה על המכתב אבקת הנדיבות המפורסמת שלה. היא תמיד החזיקה אותה אצלה. "אנשים הם כל כך קמצנים!"

לא לקח לה זמן רב. היא ניגשה לעבודה ובקפידה רבה כתבה מכתב. צריך היה למצוא את הביטויים הנכונים. הרי המכתב לאיש חשוב וטוב-לב!

סנטה היקר. אני ילדה קטנה
ונחמדה. אני מטאטאה את חדרי
כף בוקר. אבא הנה - שברתי את
המטאטא שלי. אולי תביא לי
אחר?
תודה סנטה קלאוס. אני מחבקת
אותך חלק.
נילי
הכתובת שלי: ארובת הבקתה.

אחר כך שמה את המכתב במעטפה עם בול
ושלחה אותו.
לא נשאר אלא להמתין.

בעשרים וחמשה בדצמבר המכשפה מצאה חבילה
ענקית בפינת הארובה. לפי גודל החבילה, היו בה
לפחות עשרה מטאטאים.

היא שמחה מאוד ומיהרה לפתוח. אבל
כשפתחה את החבילה מצב רוח שלה
השתנה כליל. היא קללה ורגזה נורא. סנטה
קלאוס היה נדיב מדי. בחבילה היה שואב
אבק!

כשסנטה קלאוס קרא את המכתב הרגיש
מיד באבקת הנדיבות. כן, הילדה הנחמדה
הזו אינה אלא מכשפה מושחתת. הוא
ישלח לה מתנה, אבל מיוחדת!

והנה היא עכשיו!

